

Arrest

nr. 278 242 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. B. (...), verklaart een Russische staatsburger van Ingoesj origine te zijn. U werd op (...) te Vladikavkaz geboren. U bent gehuwd met V. B. (...), uw man is echter op 15 december 2011 overleden. Uw zoon M. (...) (2002) verblijft met u in België. U woonde voor uw vlucht naar België in Troitskaja, Ingoesjetië.

U en uw zoon verlieten Ingoesjetië op 28 augustus 2010. U vroeg op 2 september 2010 asiel in België. Op 28 januari 2011 nam het CGVS terzake een negatieve beslissing, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 4 juni 2011.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u op 23 augustus 2011 een tweede maal asiel aan. U verklaarde dat uw broer Yu. (...) drie maal door onbekende mannen wordt lastig gevallen met vragen over u. Bovendien zou uw schoonbroer I. (...) zijn opgeroepen door de politie met vragen over u en uw man. Daarna werd hij terug vrijgelaten. U legt in het kader van deze tweede asielaanvraag een getuigenverklaring vanwege uw schoonbroer I. (...) (gedateerd op 12.08.11) voor en drie convocaties van de politie van respectievelijk 03.06.2011, 30.06.2011 en 05.07.11. Door DVZ werd op 29 september 2011, overeenkomstig art.51/8§1 van de Vreemdelingenwet, besloten tot een weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 16 februari 2012 een derde asielaanvraag in. In het kader hiervan stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren. Uw man is er vermoord en er komen convocaties toe op uw naam. U vreesde voor uw leven en voor dat van uw kind. Uw derde verzoek om internationale bescherming werd op 25 april 2012 afgewezen. Uw beroep bij de RvV werd op 28 juni 2012 afgewezen. Zonder naar uw land terug te keren diende u op 6 november 2018 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon B., M. (...) (CG:...) dient op dezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in. In uw vierde verzoek gaf u aan dat u bij uw vorige verzoeken niet de waarheid vertelde.

U verklaart dat M. (...) niet uw biologische zoon is, hetgeen hij van u niet mag weten. U en uw man zouden M. (...) geadopteerd hebben. Dit draagt bij aan de problemen die u kende met uw schoonbroer Mu. (...) in Rusland. Nadat Mu. (...) in 2005 terugkeerde van zijn islamitische studies in Jemen, oefende hij een grote invloed uit over u en uw gezin. Hij droeg u op een hoofddoek te dragen. M. (...) moest vroeg opstaan om te bidden en mocht niet naar Russische tekenfilms kijken. Mu. (...) had ook problemen met het feit dat M. (...) niet de biologische zoon van zijn broer was. Hij wilde dat V. (...) een tweede vrouw zou nemen om biologische kinderen te krijgen. Op 31 juli 2010 ontdekte u dat uw man V. (...) van plan was om een tweede keer te trouwen, namelijk op 8 augustus 2010. U was niet akkoord en probeerde hem op andere gedachten te brengen. De volgende dag bracht V. (...) u en M. (...) naar uw broer in Karaboelak, hij zou jullie twee weken later komen halen. U wilde niet terugkeren naar een gezin met een tweede vrouw en u vreesde ook de religieuze invloed van Mu. (...). U besloot te vertrekken en vloog samen met M. (...) naar Italië op 14 augustus 2010. Na uw vertrek hoorde u dat Mu. (...) naar u was komen zoeken bij uw broer Y. (...).

Ter staving van uw vierde verzoek legt u volgende documenten neer: geboorteakte zoon, medisch attest, internationale paspoorten van u en uw zoon, verklaring OCMW, verklaringen vrienden, overlijdensakte van uw broer Yu. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS heeft uw vorige verzoeken afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er in uw eerste verzoek geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees omwille van uw vage verklaringen en weinig overtuigende documenten. Uw tweede verzoek werd niet in overweging genomen. De vrees die u uitte in uw derde verzoek lag in het verlengde van uw vrees in uw eerste verzoek, waar geen geloof aan gehecht kon worden. De nieuwe elementen die u trachtte aan te brengen konden de vastgestelde ongeloofwaardigheden niet omkeren. Uw vierde verzoek om internationale bescherming werd op 19/06/2019 ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u een volgend verzoek om internationale bescherming dat ontvankelijk werd verklaard, hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij terugkeer naar Rusland voor uw schoonbroer Mu. (...), die u zou willen straffen omdat u de Ingoesjetische en islamitische tradities geschonden heeft (CGVS, notities P.O. 21.04.21, p.11). Daarnaast vreest u dat Mu. (...) uw zoon M. (...) zou klaarstomen om te gaan vechten voor de radicale islam (CGVS, p.10).

U verklaart dat Mu. (...) vanaf zijn terugkeer uit Jemen aan u en uw familie begon uit te leggen hoe ze moesten leven volgens de islam (CGVS, p.12). In de praktijk betekende dit dat hij u opdroeg om een hoofddoek te dragen en niet naar buiten te gaan of met mannen te praten. Uw zoon M. (...) mocht niet meer naar Russische tekenfilms kijken of boeken lezen, maar kreeg islamitische tekenfilms en speelgoedgeweren van Mu. (...) (CGVS, p.5). M. (...) moest ook vroeg opstaan voor het ochtendgebed, ook op schooldagen. Verder zou uw man V. (...) onder invloed van Mu. (...) besloten hebben om een

tweede vrouw te nemen, hetgeen de aanleiding vormde voor uw vertrek (CGVS, p.6). Uw fysieke integriteit was nooit in gevaar. Er kan begrip opgebracht worden voor het feit dat dit voor u een moeilijke periode was. U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat de feiten die u aanhaalt in de periode 2005 tot 2010 dermate zwaarwichtig zijn dat het vervolgingsfeiten betreft.

U vreest dat uw zoon bij terugkeer Ingoesjetië geradicaliseerd zal worden onder invloed van zijn oom Mu. (...) (CGVS, p.7). Er moet vooreerst op gewezen worden dat de in Ingoesjetië aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Ingoesjetië geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Ingoesjetië en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Dat u gescheiden zou worden van uw meerderjarige zoon (CGVS, p.7), hoeft niet te betekenen dat u uw zoon niet meer zou kunnen zien in Rusland. Ook de vrije keuze van een huwelijkspartner en studiekeuze kunnen niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

Daarbij moet opgemerkt worden dat u en uw zoon, net als het grootste deel van de bevolking van Ingoesjetië, moslim zijn. De grote meerderheid van de moslimbevolking hangt een gematigdere strekking van de islam aan. Mu. (...) behoort met zijn radicale ideeën tot de minderheid. Dat u en uw zoon zich niet zouden willen aansluiten bij de radicale strekking van de islam die Mu. (...) aanhangt, betekent niet dat men u als ketter zal beschouwen (CGVS, p.6).

U laat na in concreto aan te tonen dat u of uw zoon dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Ingoesjetië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Ingoesjetië aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat u dat u in het verleden de Tsjetsjeense en Ingoesjetische tradities geschonden heeft, door met M. (...) naar Europa te trekken, zonder toestemming van uw man of familie, doet geen afbreuk van deze vaststelling.

Daarnaast beweert u dat Mu. (...) uw zoon M. (...) wil klaarmaken om voor de radicale islam te vechten (CGVS, p.10). U baseert zich hiervoor op veronderstellingen. Ten eerste verklaart uw zoon M. (...) dat hij het niet eens is met extremistische ideeën en zal weigeren zich aan te sluiten bij de vermeende groepering van Mu. (...) (notities CGVS M. B. (...), p.5). Er moet benadrukt worden dat uw zoon ondertussen meerderjarig is. Hij is in staat autonoom beslissingen te maken en de gevolgen daarvan correct in te schatten en te aanvaarden. Mu. (...) zal dus aanzienlijk minder druk op M. (...) kunnen uitoefenen dan vroeger, toen hij nog kind was. Er kan dus niet zonder meer aangenomen worden dat Mu. (...) in staat zou zijn om M. (...) te overtuigen om te gaan strijden.

U voert aan dat iemand van de familie P. (...) in Egypte gearresteerd werd op verdenking van het plannen van een aanslag. De jongen in kwestie kreeg in zijn kinderjaren les van Mu. (...) (CGVS, p.10). Indien Mu. (...) ook M. (...) zou willen rekruteren voor de gewapende strijd, zou M. (...) zoals hierboven aangetoond, kunnen weigeren. Daarbij is de rekrutering voor de gewapende strijd in het buitenland een strafbaar feit. U geeft aan dat Mu. (...) gekend is bij de Russische autoriteiten en op een lijst staat (CGVS, p.10). Uw zoon zou een mogelijke rekruteringspoging van Mu. (...) dus kunnen aangeven aan de autoriteiten.

Wat betreft de biologische oorsprong van uw zoon M. (...), betwist het CGVS uw verklaringen, gestaafd door het medisch attest (doc.2) dat u voorlegt, niet. Het is mogelijk dat Mu. (...) vanwege zijn religieuze overtuigingen tegen uw adoptie van M. (...) gekant is. U vreest dat Mu. (...) tegen M. (...) zou zeggen dat u zijn biologische moeder niet bent (CGVS, p.8), waardoor M. (...) zou kunnen denken dat u hem belogen heeft. Een verslechterde relatie tussen u en uw zoon kan geen vervolgingsfeit uitmaken. Bovendien kan opgemerkt worden dat M. (...) wel degelijk het recht heeft om te weten dat hij geadopteerd is, zoals u zelf ook beseft (CGVS, p.9). U heeft zelf in de hand van wie M. (...) het verhaal van zijn biologische oorsprong te horen krijgt. U kiest zelf ook wie deze beslissing mag lezen. U maakt dus niet aannemelijk dat het feit dat uw meerderjarige zoon niet uw biologisch kind is, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade met zich mee brengt.

Verder vreest u dat M. (...) u wilt straffen omdat u met M. (...) naar Europa vertrok, zonder toestemming van uw man of familie. U zegt om uw leven te vrezen (CGVS, p.11). Het gaat hier opnieuw om veronderstellingen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Mu. (...) u zou vermoorden als straf. Nergens in uw relaas blijkt dat Mu. (...) in het verleden geweld gebruikte tegen u of uw zoon. U brengt onvoldoende objectieve, concrete of actuele elementen aan die uw beweringen staven.

Ten derde verklaart u dat Mu. (...) over een groot netwerk beschikt in Rusland. Via zijn connecties zou Mu. (...) jullie meteen kunnen vinden als jullie je registreren bij de lokale autoriteiten in Rusland (CGVS, p.11). Om die reden zou u zich ook in de rest van Rusland niet veilig voelen (CGVS, p.10). U maakt onvoldoende concreet hoe Mu. (...) jullie zou kunnen vinden. U heeft het over achtereenvolgens over

connecties, moslimbroeders, broeders, een gemeenschap en een islamitische groepering, maar u laat na duidelijk te maken wat dit precies inhoudt en hoe Mu. (...) jullie via die connecties zou kunnen opsporen (CGVS, p.11). Daarbij kan redelijkerwijs gesteld worden dat Mu. (...) dit vermeende netwerk enkel zal aanspreken indien hij nog naar u en uw zoon op zoek is. Mu. (...) zou nog steeds contact hebben met uw broer Y. (...) in Nazran, en hem ervan te proberen overtuigen om jullie terug te halen naar Rusland. Dit vernam u van uw zus A. (...) (CGVS, p.7). Mu. (...) zou uw broer Y. (...) bezoeken en vragen waar jullie zijn (CGVS, notities P.O. 07.06.19, p.18-19). Zelf heeft u noch uw zoon sinds jullie vertrek uit Rusland in 2010 contact gehad met Mu. (...) of Y. (...). U maakt onvoldoende concreet dat Mu. (...) nog steeds naar u en uw zoon op zoek is en ernstige pogingen onderneemt om jullie te vinden. Uw verklaring dat Mu. (...) wilt wachten met contact nemen tot jullie terug in Rusland zijn, overtuigt niet (CGVS, p.8). U verklaart dat Mu. (...) geen contact opneemt met M. (...) omdat hij kan zeggen dat u zijn biologische moeder niet bent en M. (...) dat misschien niet zou geloven. Dit is een blote bewering. Er maakt niet aannemelijk waarom Mu. (...), als hij dat gewild zou hebben, M. (...) niet had kunnen aansporen om terug te keren naar Ingoesjetië zonder over zijn biologische ouders te spreken.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat u er niet slaagt aannemelijk te maken dat u niet in staat zou zijn om zich elders in de Russische Federatie te vestigen, buiten Ingoesjetië. U hebt nooit problemen met de Russische autoriteiten gehad (CGVS, p.12). Zoals hierboven gesteld maakt u onvoldoende concreet dat Mu. (...) nog naar u op zoek is, of dat Mu. (...) u buiten Ingoesjetië zou kunnen vinden. Er kan dus geconcludeerd worden dat indien u zich niet in Ingoesjetië zou willen vestigen, u zich op een veilige en redelijke manier in de rest van de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

U slaagt er niet aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade lijdt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De paspoorten, geboorteakte en overlijdensakte staven louter de identiteit en afkomst uit Rusland van u en uw familie, dewelke niet in vraag gesteld worden door het CGVS. De verklaringen van het OCMW en uw vrienden hebben louter betrekking op uw leven in België en zijn vreemd aan uw verzoek.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel “4, 3de, 4de en 5de” van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het twijfelbeginsel”, en van “het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen”. Tevens wijst verzoekende partij op het ontbreken “van de indiening door het CGVS van objectieve informatie met betrekking tot de situatie van vrouwen in Kaukasus en meer bepaald in Ingoesjetië” en “van het houden van rekening met objectieve informatie met betrekking tot het ontbreken van een alternatief wat betreft het binnenlandse vlucht binnen de Russische Federatie”. Verzoekende partij meent ten slotte dat geen onderzoek plaatsvond naar haar individuele profiel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM en de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Waar verzoekende partij verwijst naar een aantal paragrafen van artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG, dient, overeenkomstig het bepaalde in artikel 40, tweede lid van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, in samenlezing met bijlage II bij deze richtlijn, deze verwijzing te worden gelezen als verwijzing naar de overeenstemmende paragrafen in artikel 4 van deze laatste richtlijn. Dient in dit kader voorts te worden opgemerkt dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2012-2013, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49).

De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2011/95/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

Met de inhoud en de toepassing van de voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet wordt, in zoverre deze van toepassing zijn op verzoekende partij, in hetgeen volgt terdege rekening gehouden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij bij een terugkeer naar de Russische Federatie vreest voor haar schoonbroer Mu., die haar zou willen straffen omdat zij de Ingoesjetische en islamitische tradities geschonden heeft (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 11). Daarnaast vreest zij dat Mu. haar zoon M. zou klaarstomen om te gaan vechten voor de radicale islam (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 10).

2.2.6. De Raad wijst er evenwel op dat door verwerende partij op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees voor vervolging dan wel ernstige schade door haar schoonbroer Mu. niet aannemelijk maakt. In het bijzonder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat (A) wat betreft haar verklaring dat Mu. vanaf zijn terugkeer uit Jemen aan haar en haar familie begon uit te leggen hoe ze moesten leven volgens de islam, zij niet aannemelijk maakt dat de feiten die zij aanhaalt in de periode 2005 tot 2010 dermate zwaarwichtig zijn dat het vervolgingsfeiten betreffen; (B) aangaande haar vrees dat haar zoon bij terugkeer naar Ingoesjetië geradicaliseerd zal worden onder invloed van zijn oom Mu., (i) wat betreft de in Ingoesjetië aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...), verzoekende partij niet aantoont dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Ingoesjetië en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden, (ii) verzoekende partij en haar zoon, net als het grootste deel van de bevolking van Ingoesjetië, moslim zijn, en de grote meerderheid van de moslimbevolking een gematigdere strekking van de islam aanhangt, waardoor Mu. met zijn radicale ideeën tot de minderheid behoort en het feit dat zij en haar zoon zich niet zouden willen aansluiten bij de radicale strekking van de islam die Mu. aanhangt aldus niet betekent dat men hen als ketter zal beschouwen, (iii) verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij of haar zoon dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar

de in Ingoesjetië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië aldaar niet zouden kunnen aarden en hun leven er niet zouden kunnen opnemen en uitbouwen, (iv) zij haar bewering dat Mu. haar zoon wil klaarstomen om voor de radicale islam te vechten louter baseert op veronderstellingen en niet zonder meer aangenomen kan worden dat Mu. in staat zou zijn om haar zoon, die ondertussen meerderjarig is en aangaf dat hij het niet eens is met extremistische ideeën en zal weigeren zich aan te sluiten bij de vermeende groepering van Mu., te overtuigen om te gaan strijden, (v) waar zij aanvoert dat iemand van de familie P. in Egypte gearresteerd werd op verdenking van het plannen van een aanslag en dat de jongen in kwestie in zijn kinderjaren les kreeg van Mu., haar zoon zou kunnen weigeren indien Mu. hem ook zou willen rekruteren voor de gewapende strijd en tevens een mogelijke rekruteringspoging van Mu. zou kunnen aangeven aan de autoriteiten, aangezien rekrutering voor de gewapende strijd in het buitenland een strafbaar feit betreft en Mu. bovendien volgens de verklaringen van verzoekende partij gekend is bij de Russische autoriteiten; (C) omtrent de biologische oorsprong van haar zoon en haar vrees dat Mu. tegen haar zoon zou zeggen dat zij haar biologische moeder niet is, een verslechterde relatie tussen verzoekende partij en haar zoon geen vervolgingsfeit betreft; (D) verzoekende partij onvoldoende concreet maakt dat Mu. nog steeds naar haar en haar zoon op zoek is en ernstige pogingen onderneemt om hen te vinden; en (E) zij niet aannemelijk maakt dat zij niet in staat zou zijn om zich elders in de Russische Federatie te vestigen, buiten Ingoesjetië.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7. Vooreerst duidt de Raad erop dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in Ingoesjetië voor vrouwen en naar een algemeen rapport getiteld *“Rusland/Tsjetsjenië: “eermisdaden”* van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen d.d. 22 maart 2019 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. Wat betreft verder het betoog van verzoekende partij dat *“het CGVS in de bestreden beslissing echter niet duidelijk (heeft) aangegeven op welke elementen zij kan staven, dat de verwestering van de verzoekende partij niet zodanig zou zijn, dat het onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn om zich aan te passen aan de wetgeving, gebruiken en regels toegepast in Ingoesjetië”* en dat bovendien *“geen enkele vraag is gesteld over haar religieuze uitoefening, over haar naleving van Europese waarden, over haar integratie in België...”*, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en dat het evenmin de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad onderstreept dat het aan verzoekende partij toekomt om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een dermate verwestering dat zij zich niet meer wil of kan schikken naar de in Ingoesjetië vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Ingoesjetië aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, alwaar zij echter in gebreke blijft. De loutere verwijzing in haar verzoekschrift naar het feit dat uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat zij water dronk tijdens de maand Ramadan volstaat geenszins om zulks aan te tonen. Haar stelling dat haar bepaalde vragen niet werden gesteld is dan ook niet dienstig.

2.2.9. Waar verzoekende partij opwerpt dat het *“volgens de heersende maatschappelijke normen en regels in Ingoesjetië volkomen onvoorstelbaar en eveneens gevaarlijk (is), om een familielid aan te geven bij de politie en/of autoriteiten”* en het bovendien *“niet gebruikelijk is om beroep te doen op de politie en de maatschappij juist gewend is geraakt om zoveel mogelijk uit het vizier van de autoriteiten te blijven”*, meent de Raad, nog daargelaten de vaststelling dat dit louter blote beweringen betreffen, dat

het evenwel niet kennelijk onredelijk is om te verwachten dat haar zoon zich zou richten tot de Russische autoriteiten en een eventuele rekruteringspoging door zijn oom Mu. zou aangeven aan de autoriteiten, nu de rekrutering voor de gewapende strijd in het buitenland een strafbaar feit betreft en Mu. bovendien reeds gekend is bij de Russische autoriteiten en er op een lijst staat (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 10).

Zij het overigens opgemerkt dat, toen aan verzoekende partij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd of de autoriteiten hen eventueel konden beschermen tegen Mu., zij louter opwierp dat de politie niet tussenkomt bij familieproblematiek. Nergens werd door haar aangegeven dat zij zich niet tot de autoriteiten kon richten wegens *“de heersende maatschappelijke normen en regels in Ingoesjetië”*. Wat betreft overigens haar verklaring dat de politie niet zou tussenkomen bij familieproblematiek, dient erop te worden gewezen dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat de Russische autoriteiten een eventuele rekruteringspoging zullen beschouwen als een louter familiaal probleem waartegen zij niet zouden optreden.

Ten slotte meent de Raad dat haar betoog evenmin overtuigend overkomt in het licht van de beschikbare informatie inzake de Ingoesjetische maatschappij. Immers blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus”* betreffende *“Ingoesjetië. Veiligheidssituatie”* d.d. 5 oktober 2020 (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 1) dat de basis voor radicalisering bij de Ingoesjetische bevolking heel klein is, door de invloed van de oudere generatie en van de vreedzame salafisten die in Ingoesjetië openlijk aanwezig zijn (p. 15). Haar bewering dat het aangeven van een geradicaliseerd familielid dat anderen tracht te rekruteren voor de gewapende strijd problematisch zou zijn binnen de Ingoesjetische context, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Indien Mu. werkelijk een ernstige bedreiging zou vormen voor haar zoon, kan in alle redelijkheid wel degelijk worden verwacht dat zij en haar zoon zich zouden richten tot de autoriteiten.

2.2.10.1. Voorts meent verzoekende partij nog dat de bemerking van verwerende partij in de bestreden beslissing dat haar zoon M. het recht heeft te weten dat hij is geadopteerd totaal irrelevant is voor de beoordeling van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij duidt erop dat *“M. (...) inlichten over de adoptie, (...) zonder enige twijfel zijn leven volledig op zijn kop (zal) zetten en zoals begrijpelijk, een emotionele schok (zal) teweegbrengen”*.

2.2.10.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze de pertinente motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het feit dat haar meerderjarige zoon niet haar biologisch kind is, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade met zich mee brengt. Zoals door verwerende partij terecht wordt gesteld, betreft een loutere verslechterde relatie tussen haar en haar zoon geen vervolgingsfeit.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat verwerende partij op geen enkele manier specificeert op welke wijze Mu. contact had kunnen opnemen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat zij op het Commissariaat-generaal zelf aangaf dat Mu. tegen haar broer Y. zou hebben gezegd dat hij haar zoon via internet kan vinden en alles kan vertellen (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 8). Verzoekende partij stelde weliswaar tevens dat Mu. geen contact had opgenomen omdat hij hiermee wil wachten tot zij terug in Rusland zijn en geen contact opneemt met haar zoon omdat hij kan zeggen dat zij zijn biologische moeder niet is en haar zoon dat misschien niet zou geloven (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 8), doch wordt dienaangaande in de bestreden beslissing reeds op goede gronden gemotiveerd dat dit een blote bewering betreft en dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt waarom Mu., als hij dat gewild zou hebben, haar zoon niet had kunnen aansporen om terug te keren naar Ingoesjetië zonder over zijn biologische ouders te spreken. Aangezien verzoekende partij doet uitschijnen dat Mu. hen koste wat kost wil vinden en doen terugkeren naar Rusland, is het dan ook wel degelijk uiterst opmerkelijk dat hij blijkbaar nooit met hen contact opnam sinds hun vertrek uit Rusland in 2010. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat Mu. werkelijk ernstige en onophoudelijke pogingen onderneemt om hen terug te vinden.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij zich geenszins elders in de Russische Federatie, buiten Ingoesjetië, kan vestigen en desbetreffend verwijst naar hogervermeld rapport van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen d.d. 22 maart 2019 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) waarin gesteld wordt dat vrouwen die gevisieerd worden in het kader van eerwraak zich niet aan het risico kunnen onttrekken door zich elders in de Russische Federatie te vestigen, duidt de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat

verzoekende partij onvoldoende concreet maakt dat Mu. nog naar haar op zoek is, of dat Mu. haar buiten Ingoesjetië zou kunnen vinden. Meer bepaald wordt dienaangaande op het volgende gewezen: *“Ten derde verklaart u dat Mu. (...) over een groot netwerk beschikt in Rusland. Via zijn connecties zou Mu. (...) jullie meteen kunnen vinden als jullie je registreren bij de lokale autoriteiten in Rusland (CGVS, p.11). Om die reden zou u zich ook in de rest van Rusland niet veilig voelen (CGVS, p.10) U maakt onvoldoende concreet hoe Mu. (...) jullie zou kunnen vinden. U heeft het over achtereenvolgens over connecties, moslimbroeders, broeders, een gemeenschap en een islamitische groepering, maar u laat na duidelijk te maken wat dit precies inhoudt en hoe Mu. (...) jullie via die connecties zou kunnen opsporen (CGVS, p.11). Daarbij kan redelijkerwijs gesteld worden dat Mu. (...) dit vermeende netwerk enkel zal aanspreken indien hij nog naar u en uw zoon op zoek is. Mu. (...) zou nog steeds contact hebben met uw broer Y. (...) in Nazran, en hem ervan te proberen overtuigen om jullie terug te halen naar Rusland. Dit vernam u van uw zus A. (...) (CGVS, p.7). Mu. (...) zou uw broer Y. (...) bezoeken en vragen waar jullie zijn (CGVS, notities P.O. 07.06.19, p.18-19). Zelf heeft u noch uw zoon sinds jullie vertrek uit Rusland in 2010 contact gehad met Mu. (...) of Y. (...). U maakt onvoldoende concreet dat Mu. (...) nog steeds naar u en uw zoon op zoek is en ernstige pogingen onderneemt om jullie te vinden. Uw verklaring dat Mu. (...) wilt wachten met contact nemen tot jullie terug in Rusland zijn, overtuigt niet (CGVS, p.8). U verklaart dat Mu. (...) geen contact opneemt met M. (...) omdat hij kan zeggen dat u zijn biologische moeder niet bent en M. (...) dat misschien niet zou geloven. Dit is een blote bewering. Er maakt niet aannemelijk waarom Mu. (...), als hij dat gewild zou hebben, M. (...) niet had kunnen aansporen om terug te keren naar Ingoesjetië zonder over zijn biologische ouders te spreken.”* Door verzoekende partij worden geen andere redenen aangehaald die haar zouden verhinderen zich elders in de Russische Federatie te vestigen (notities CGVS d.d. 21/04/2021, p. 10-11). In het licht van deze vaststellingen kan *in casu* dan ook wel degelijk geconcludeerd worden dat indien verzoekende partij zich niet in Ingoesjetië zou willen vestigen, zij zich op een veilige en redelijke manier in de rest van de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden*

bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal d.d. 7 juni 2019 en 21 april 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT